

Sjö lög úr Dalasýslu

I. Sigurhæðavísur

1.
Þó ég renni þyrna skeið,
þrauta sárin græðir
vissan um, að lífsins leið,
liggur á sigurhæðir.

2.
Vonum stráð er brautin breið,
birtu trúin glæðir.
Elskan ratar alla leið
upp á sigurhæðir.

Ólína Andrésdóttir (1858-1935)

II. Þungt er að vera vinum fjær

1.
Þungt er að vera vinum fjær,
vona' og bíða lengi.
En söngvar vakna' ef sorgin slær
sálar hörpustrengi.

2.
Sértu ekki' af aurum fjáð,
er það kölluð mæða.
En hæstu tónum helst er náð,
er hjartans undir blæða.

3.
Hlustir þú ei á heimsins róm,
en hryggðar milda kliðinn,
eitt er víst við hennar hljóm
hlýturðu sálar friðinn.

Ólína Andrésdóttir

III. Tálið margt

1.
Tálið margt þó teflum við,
tjáir vart að flýja.
Veiku hjarta veitir frið
vorið bjarta, hlýja.

2.
Strýkur glóey grösín smá
geislalófa þýðum.
Lautir, flóar litkast þá;
leysir snjó úr hlíðum.

3.
Þröstur hátt með kátum klið
kveður þrátt í runna.
Þar er dátt að dreyma við
dásemd náttúrunnar.

4. (8.)
Mitt við hæfi' á móðurarm
mun ég gæfu finna.
Þar skal svæfa hjartaharm
heillar ævi minnar.

Herdís Andrésdóttir (1858-1939)
(úr kvæðinu *Upptíningur*)

IV. Meðalhófið

1.
Kviknar tregi, kólnar geð,
krókótt beygist gata.
Mér var eigi ment sú léð
meðalveginn rata.

2.
Neyta handa' og huga skalt,
heims að standast tálið.
Þegar hann andar á þig kalt
aftur vandast málið.

3.
Margra váru mörkuð skeið
manna, er báru snilli.
Skall á fár, því skektist leið
skers og báru milli.

Herdís Andrésdóttir

V. Efra og neðra

1.

Aleinn ræ eg út' á djúpi,
ó, sú sjónin skær!
Sjórinn gullnum sólskinshjúpi
sveipast fjær og nær.

2.

Sjór er gagnsær - grilli' eg niður,
gnötra' eg við að sjá:
hafskip sokkið! - helgrár bryður
hákarl bleikan ná.

3.

Áfram ræ eg, ei skal dvelja,
áfram bátur! svíf;
yfir sólbros, undir helja,
ó, þú falska líf.

Steingrímur Thorsteinsson (1831-1913)

VI. Tuttugasti nóvember

1.

Skýin grá með gretta brána
gegnum skjáinn sé ég minn,
blómin dái himninum háa,
horfinn blái liturinn.

2.

Myrkravald um aldir alda
á hann faldinn bindur rótt,
lýðir aldrei lof þér gjalda
langa kalda vetrarnótt.

3.

Þó við kvíðum kuldatíðum
kafaldshrið og lágri sól,
við skulum bíða, vorið blíða
vermir hlíð og dal og hól.

4.

Eg þá spái eygló gái
inn um lága gluggann minn
og aftur fái himinninn hái
himinbláa litinn sinn.

Herdís Andrésdóttir

VII. Sigurhæðir

1.
Mælir enginn mannsins neyð,
er myrkur dauðans hræðir,
ef hann þekkir enga leið
upp á sigurhæðir.

2.
Ein er bót við allri neyð
og allar sorgir græðir,
að við týnum aldrei leið
upp á sigurhæðir.

3.
Eilífðin er himinheið
og hugarins sjónir glæðir;
á endanum finna allir leið
upp á sigurhæðir.

Herdís Andrésdóttir